

El filòsof Michel Lacroix es preguntava: *Pot ser que fóssim cada cop més excitable i menys sensibles?*

I no li'n manca, penso, de credibilitat, a la pregunta. En un món on violència i la injustícia s'entremesclen, cada migdia, amb l'eufòria esportiva o el darrer descobriment mèdic; qui no sent, el món, cada cop més entregat a l'espectacle? Des dels programes del cor fins als reportatges de refugiats. Hem après a conviure amb tot allò contra el que s'hauria, sens matisos, de combatre; i ens entreté, a tots. Hem après a no fer res, a observar –a través de la pantalla o de la finestra– la desgràcia dels altres; fins la nostra, penso. Tot, al cap i a la fi, és televisió, és telèfon, xarxa social. La nostra vida, el que sentim, el que fem, el que direm avui quan arribem a casa. Tot forma part, cada cop més, com Lacroix sospitava, d'una recerca instintiva de l'adrenalina, de l'entreteniment, del culte a l'emoció. I *el jo*, per un d'aquests camins, s'ha perdut. Potser és el moment de començar-lo a cercar i, en aquesta recerca, trobar *l'altre*, trobar el món.

Albert Gener Martínez